

MÎ'RÂC

Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” gerek Hac için gelenlere, gerekse Mekke’ye ve panayırlara alış-veriş için gelenlerden gördüğü herkese ve her kabîleye **İslâm**’ı anlatıyordu.

Kendisini himâye edip, insanlara İslâm’ı tebliğ etmesinde yardımcı olmalarını istiyor, fakat hiç kimse müslüman olmadıkları gibi, himâye etmeye de yanaşmıyorlardı. Ayrıca hakâret, zulüm, işkence ve alay edip, yalanlıyorlardı.

Mekkeli müşrikler, devamlı peşlerinde geziyor, Kâbe’yi ziyârete gelen insanların müslüman olmasını engelledikleri gibi, Habîb-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize zulüm etmekten geri durmuyorlardı.

Gündüzleri hep böyle geçiyor, gece geç vakitlere kadar bu hâl devâm ediyordu. Resûlullah Efendimiz için artık gidilecek bir yer yoktu. Her taraf düşman idi. Birkaç ay Mekke’de çok sıkıntılı geçti.

Receb-i şerifin 27. gecesı doğruca amcası Ebû Tâlib’in kızı Ümm-i Hânî’nin, Ebû Tâlib mahallesinde bulunan evine geldi. Âlemlerin efendisi Sevgili Peygamberimiz çok yorgun, aç, susuz, üzüntülü ve pek hüzünlü idi.

Ümm-i Hânî, o zaman îmân etmemişti.

- Kimdir o, deyince Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz;

- **Amcan oğlu Muhammed’im. Kabûl edersen, misâfir geldim,** buyurdu.

Ümm-i Hânî;

- Senin gibi doğru sözlü, emîn, asîl, şerefli misâfire can fedâ olsun. Yalnız, teşrîfinizi önceden bildirseydiniz, bir şeyler hazırlardım. Şimdi yedirecek bir şeyim yok, dedi. Resûlullah Efendimiz;

- **Yiyecek, içecek istemem. Hiç biri gözümde yok. Rabbime ibâdet etmek, yalvarmak için bir yer bana yetişir,** buyurdu.

Ümm-i Hânî, Sevgili Peygamberimizi içeri alıp; bir hasır, leğen ve ibrik verdi.

Gelen misâfire ikrâm etmek, onu düşmandan korumak, Arablar için en şerefli vazife sayılırdı. Bir evdeki misâfire zarar gelmesi, ev sâhibi için büyük yüz karası olurdu. Ümm-i Hânî,

- Bunun Mekke’de düşmanları çok. Hattâ öldürmek isteyenler var. Şerefimi korumak için, sabaha kadar O’nu gözeteyim, diye düşündü.

Babasının kılıcını alıp, evin etrafında dolaşmağa başladı.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, o gün çok incinmişti. Abdest alıp, Rabbine yalvarmaya, af dilemeye, kulların îmâna gelip, saâdete kavuşmaları için duâya başladı.

Çok yorgun, aç ve üzüntülü idi. Hasır üzerine uzanıp uyuyuverdi.

O anda Allahü teâlâ, Cebrâil aleyhisselâma;

- **Sevgili Peygamberimi çok üzdüm. Mübârek bedenini, nâzik kalbini çok incittim. Bu hâlde, yine bana yalvarıyor. Benden başka hiçbir şey düşünmüyor.**

Git, Habîbimi getir! Cennet’imi, Cehennemimi göster.

O’na ve O’nu sevenlere hazırladığım nîmetleri görsün. O’na inanmayan-

lara, sözleri, yazıları ve hareketleri ile O’nu incitenlere hazırladığım azâbları görsün. O’nu ben tesellî edeceğim. O’nun nâzik kalbinin yaralarını ben saraçağım, buyurdu.

Cebrâil aleyhisselâm hemen Cennet’e girdi. Cennet’te otlayan ve alınlarında Muhammed aleyhisselâm yazılı binlerce Burak adı verilen merkepten büyük katırdan küçük, beyaz renkli, yüzü insan yüzüne benzeyen hayvanlar gördü. Onlardan bir tanesiy-le yeryüzüne inmeyi düşünmüştü. Fakat kenarda mahzun hâlde duran bir Burak vardı. Başını eğmiş ağlıyordu. Merak edip yanına vardı ve niçin ağladığını sordu. Burak,

- Kırkbin sene önce Muhammed aleyhisselâmın mübârek ismini işittim. Ona âşık oldum. Onun hasretiyle yanarım. Onun muhabbetinden yemek içmek aklıma gelmez. Acaba mübârek cemalini görmek nasip olur mu diye hüznlenirim, dedi.

Cebrâil aleyhisselâm Burak’ın Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize olan aşkına şahit olunca onu yanına aldı. Bir anda yeryüzüne indiler. Burak’ı Kabe-i muazzamanın yanında bir yere bağladı.

Cebrâil aleyhisselâm, Resûlullah Efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” yanına gelince, O’nu mışıl mışıl uyur buldu. Uyandırmağa kıyamadı. İnsan şeklinde idi. Mübârek ayağının altını öptü. Kalbi, kanı olmadığı için, soğuk dudakları Resûlullah Efendimizi uyandırdı.

Cebrâil aleyhisselâmı hemen tanıdı ve;

- Ey Cebrâil kardeşim! Böyle vakitsiz niçin geldin. Yoksa bir hatâ mı ettim. Rabbimi gücendirdim mi? Bana acı bir haber mi getirdin? buyurdu ve Rabbinin darılacağından çok korktu.

Cebrâil aleyhisselâm;

- Ey bütün yaratılmışların en üstünü!

Ey Yaratanın sevgilisi,

Ey peygamberlerin efendisi, iyilikler menba’ı, üstünlükler kaynağı olan şerefli ve büyük Peygamber!

Rabbin sana selâm ediyor ve seni kendisine çağırıyor.

Lütfen kalk gidelim, dedi.

Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” abdest aldılar.

Cebrâil aleyhisselâm, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin mübârek başına nûrdan bir imâme koydu, üzerine nûrdan bir elbise giydirdi, mübârek beline yâkuttan bir kemer taktı. Mübârek eline dört yüz inci ile süslü zümrütten bir asâ verdi. Her inci, Zühre yıldızı gibi parlardı. Mübârek ayağına yeşil zümrütten nâlin giydirdi.

Sonra el ele tutuşup Kâbe’ye geldiler. Burada Cebrâil aleyhisselâm, Sevgili Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” mübârek göğsünü yardı. Kalbini çıkardı. Zemzem suyu ile yıkadı. Sonra hikmet ve îmân dolu bir tas getirip içine boşalttı ve göğsünü kapattı.

Sonra Cebrâil aleyhisselâm, Cennet’ten getirdiği Burak adındaki beyaz hayvanı işâret ederek;

- Yâ Resûlallah! Buna bin! Bütün melekler yolunu bekliyorlar, dedi.

Bu sırada Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize bir hüzn çöktü

ve tefekküre daldı. O anda Allahü teâlâ, Cebrâil aleyhisselâma;

- **Ey Cebrâil! Suâl eyle! Habîbim niçin mahzûn duruyor?** diye hitap edince, Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” cevap buyurdular ki:

- **Ben bu kadar izzet ve ikrâm gördüm. Hâtırıma geldi ki, kıyâmet günü zayıf olan ümmetimin hâli nasıl olur? Elli bin yıl, Arasat meydanında yayan olarak bunca günâhlarını nasıl çekerler ve otuz bin yıllık yol olan sıratı nasıl geçerler?**

Fermân-ı ilâhî geldi ki:

- **Ey Habîbim! Hâtırını hoş tut. Senin ümmetine elli bin yıllık vakti bir an gibi ederim. Üzülme,** buyurdu.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, Burak’ın yanına gelip binmek istedi. Burak huysuzluk edip,

- Bana Allahü teâlânın Habibi olan Muhammed aleyhisselâm’dan başkası binemez, diye arz etti. Sevgili Peygamberimiz,

- **Muhammed Resûlullah benim,** buyurdular. Cebrâil aleyhisselâm hemen,

- Ey Burak! Evet. Bu Muhammed aleyhisselâmdır, deyince Burak çok mahcup oldu. Mahcubiyetinden yere çöktü. Peygamber Efendimiz üzerine bindi. Burak çok hızlı gidiyor, bir adımda gözün gördüğü yerin ötesine ulaşıyordu.

Yolculuk esnâsında Cebrâil aleyhisselâm Sevgili Peygamberimize bâzı konak yerlerinde inip namaz kılmasını söyledi.

Âlemlerin efendisi “sallallahü aleyhi ve sellem” bunun üzerine tam üç defa inerek namaz kıldı. Cebrâil aleyhisselâm da,

- **Yâ Resûlallah, bu namaz kıldığın yerlerin neresi olduğunu biliyor musun?** diye sordu. Hemen peşinden cevâbını kendisi vererek;

- **İlk indiği yerin Medîne olduğunu ve bu şehre hicret edeceğini haber verdi. Öteki yerlerin de sıra ile Hazret-i Mûsâ’nın Allahü teâlâ ile cihetsiz ve bilinmeyen bir şekilde konuştuğu Tûr-i Sînâ olduğunu, son olarak da İlsâ aleyhisselâmın doğduğu Beyt-i Lahm’da namaz kıldığını haber verdi.**

Sonra Kudüs’deki Mescid-i Aksâ’ya geldiler.

Mescid-i Aksâ’da, Cebrâil aleyhisselâm bir kayayı parmağı ile delerek Burak’ı bağladı. Geçmiş peygamberlerden bâzısının rûhları insan şeklinde toplanmışlardı. Cemâatle namaz için;

Âdem, Nûh ve İbrâhim peygamberlere (aleyhimüsselâm) imâm olmaları sıra ile söylendi. Özür dileyerek kabûl etmediler.

Cebrâil aleyhisselâm;

- **Sen varken başkası imâm olamaz,** diyerek Habîbullah’ı ileri sürdü.

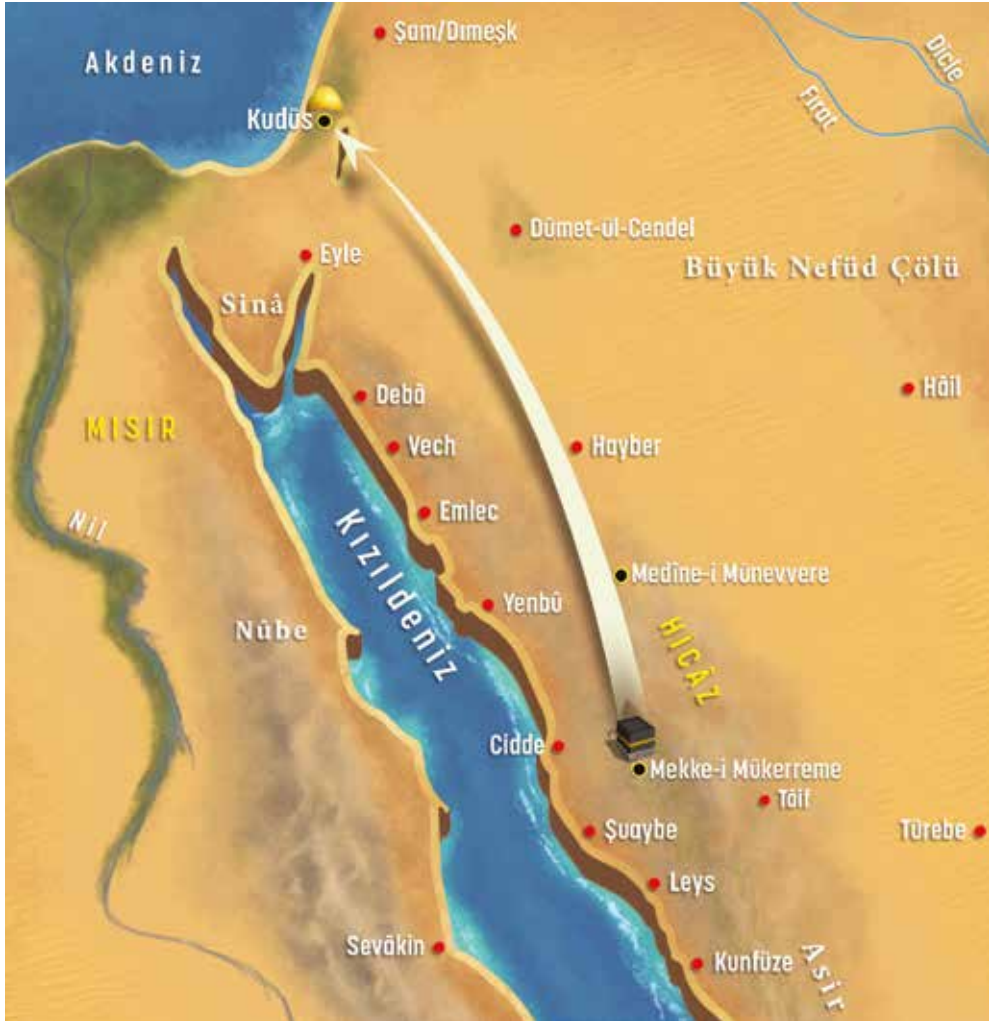
Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, peygamberlere imâm olup, iki rekat namaz kıldırıldılar. Bundan sonra olan hâdiseyi kendileri şöyle naklettiler:

- **Cebrâil (aleyhisselâm) bana bir kap Cennet şarâbı, bir kap da süt getirdi. Sütü aldım. Cebrâil (aleyhisselâm) bana, fıtratı (iki cihân saâdetini) seçtin dedi. Daha sonra iki bardak daha sundular. Biri su, biri bal, ikisinden de içtim. Cebrâil; “Bal, ümmetinin kıyâmete kadar devâm edeceğine, su da, ümmetinin günâhlarından temizlenmesine işârettir, dedi. Sonra berâberce göğe yükseldik. Cebrâil (aleyhisselâm) kapıyı çaldı.**

- Sen kimsin? dediler.
- Ben Cebrâil'im.
- Peki yanındaki kim?"
- O da Muhammed'dir (aleyhisselâm).
- O'na (göğe çıkmak için vahiy ve Mi'râc dâveti) gönderildi mi?
- Evet, gönderildi, dedi.
- Merhaba gelen zâta! Bu gelen kişi ne güzel yolcu? dediler

Ve hemen kapı açıldı ve kendimi Âdem'in (aleyhisselâm) karşısında buldum. Bana “Merhaba” dedi ve duâ etti... Âdem aleyhisselâmın sağında ve solunda birtakım insanların ruhları karaltı hâlinde duruyordu. Âdem aleyhisselâm sağına baktıkça gülümsüyor, soluna baktıkça da ağlıyordu. Cebrail aleyhisselâm,

İsrâ ve Mi'râc

“Yâ Resûlallah, bu karaltılar da, Âdem’in zürriyyetinden gelen çocuklarının ruhlarıdır. Şu sağda olanlar Cennetlik, solda olanlar da Cehennemliktirler! Sağ tarafa bakınca gülümsüyor, sol tarafa bakınca da ağlıyor! diye arz etti.

Burada çok melekler gördüm. Hepsi kıyamda huşû ve hudû ile durmuşlar “Sübbûhün kuddûsün rabb-ül-melâiketi ver-rûh” zikriyle meşgûldüler. Cebrâîl’e sordum; “Bu meleklerin ibâdeti bu mudur?” “Evet. Bunlar yaratılalıdan beri, tâ kıyâmete kadar kıyâm üzere olurlar. Hak teâlâdan dile ki, bu ibâdeti ümmetine nasîb etsin” dedi. Hak teâlâdan diledim. Duâmı kabûl etti. Namazda olan kıyâm odur.

(Orada) bir cemâate uğradım. Melekler onların başlarını ezerler, tekrar eski hâlini alır. Yine döverler, yine eskisi gibi olurdu. “Bunlar kimlerdir?” dedim. “Cumâ’yı ve cemâati terk edenlerdir. Rükû ve secdeleri tamam yapmayanlardır” dedi.

Bir cemâat gördüm. Aç ve çıplak idiler. Zebânîler onları Cehennem’de otla- mağa sürerlerdi. “Bunlar kimlerdir?” dedim. “Fakirlere merhamet etmeyenler ve zekât vermiyenlerdir” dedi.

Bir cemâate uğradım. Önlerine nefis yemekler koymuşlar. Bir yanda da leş duruyor. O nefis yemekleri bırakmış, leşi yerlerdi. “Bunlar kimlerdir?” dedim. “Bunlar, helâli terk edip, harâma meyl eden erkek ve kadınlardır. Helâl malları varken, harâm yiye kimselerdir” dedi.

Arkasındaki yükün çokluğundan harekete mecâli kalmamış olan (bir takım) kimseler gördüm. O hâliyle halka seslenip, üzerine biraz daha yük koymalarını istiyorlardı. “Bunlar kimlerdir?” dedim. “Bu kimseler, emânete hıyânet edenlerdir. İnsanların hakkını almış iken, yine zulmederler” dedi.

Kendi etlerini kesip yiye bir grup insana uğradık. “Bunlar kimlerdir?” dedim. Cebrâîl (aleyhisselâm); “Bunlar gıybet edenler ve söz taşıyanlardır” dedi.

Yüzleri siyah, gözleri gök, üst dudakları alınlarına erişmiş, alt dudakları ayaklarına sarkmış, ağızlarından kan ve irin akmakta olan bir grup insan gördüm. Onlara, ateşten kadehlerle Cehennem’den akan zehirli kan ve irin içirirler, onlar merkepler gibi bağırırlar idi. “Bunlar kimlerdir?” dedim. “Bunlar içki içenlerdir” dedi.

Bir grup insanlara rastladık, dilleri kafalarından çekilmiş, şekilleri değiştirilip hınzır (domuz) sûretine tebdil olmuş olarak azâb olunurlar. Cebrâîl (aleyhisselâm) “Bunlar yalan yere şahitlik yapanlardır” dedi.

Başka bir kavme rastladık. Karınları şişmiş ve aşağı sarkmış, renkleri gök olmuş, el ve ayakları bağlanmış, yerlerinden kalkamazlar. Cibrîl’e bunları sordum. “Bunlar fâiz yiyenlerdir” dedi.⁹¹

Bir kısım kadınlara rastladık. Yüzleri siyah, gözleri gök. Ateşten elbise giydirmişler. Melekler onlara ateşten güzlerle vururlar. Onlar köpek ve hınzırlar gibi bağırırlar. “Bunlar kimlerdir?” dedim. Cibrîl; “Bunlar zinâ edenler ve kocalarını inciten kadınlardır” dedi

Bir cemâat gördüm. Çok kalabalık idi. Cehennem vâdilerinde haps edilmiş-

lerdi. Ateş, onları yakar, tekrar dirilirler, tekrar yakardı. “Bunlar kimlerdir?” dedim. “Bunlar babalarına âsî olanlardır” dedi.

Bir cemâate uğradım. Ekin ekerler ve bir anda yetişip başak verir. “Bunlar kimlerdir?” dedim. Cebrâil; “Allahü teâlâ için ibâdet edenlerdir” dedi.

Bir deryâyâ vardım. Bu deryânın acâib hâlini anlatmak mümkün değildir. Sütten beyaz olup dağlar gibi dalgaları vardı. “Bu deryâ nedir?” dedim. “Bu deryânın adı Hayat Denizi” dir. Hak teâlâ ölüleri dirilteceği zaman, bu deryâdan yağmur yağdırır. Çürümüş, dağılmış bedenler dirilip, ot biter gibi mezârdan kalkarlar” dedi...

Sonra ikinci kat göğe çıktık. Cebrâil (aleyhisselâm) yine kapıyı çaldı. Denildi ki: “Sen kimsin?” “Ben Cebrâil'im”, “Peki yanındaki kim?” “O da Muhammed aleyhisselâmdır.” “O'na vahy ve Mi'râc dâveti gönderildi mi?” “Evet geldi” dedi. “Merhâbâ gelen zâta. Bu gelen kişi ne güzel yolcu” denildi ve hemen kapı açıldı. Kendimi teyze çocukları Îsâ ile Yahyâ bin Zekeriyyâ'nın (aleyhimesseleâm) yanında buldum. Bana; “Merhâbâ” dediler. Ve duâda bulundular... (Îsâ aleyhisselâm orta boylu, beyaz buğday benizliydi.)

Meleklerden bir cemâate rastladım. Saf bağlayıp durmuşlar, cümlesi rûkûda idi. Kendilerine mahsus bir tesbîhleri vardı. Devamlı olarak rûkûda dururlar, başlarını kaldırıp, yukarı bakmazlar. Cebrâil (aleyhisselâm); “Bu meleklerin ibâdeti böyledir. Hak teâlâdan iste de ümmetine nasîb olsun” dedi. Duâ ettim. Kabûl buyurup, namazda rûkûu ihsân eyledi.

Sonra üçüncü kat göğe çıktık. Aynı suâl ve cevaptan sonra, kapı açıldı ve kendimi Yûsuf'un (aleyhisselâm) yanında buldum. Baktım ki kendisine güzelliğin yarısı verilmiş. Bana “Merhâbâ” dedi ve duâ etti...

Çok melekler gördüm. Saf hâlinde, cümlesi secde de idiler. Yaratılıştan beri secde de olup, kendilerine mahsus tesbîh ile tesbîh ederler. Cebrâil (aleyhisselâm); “Bu meleklerin ibâdeti böyledir. Allahü teâlâdan iste ki, bu ameli ümmetine müyesser eylesin” dedi. Hak teâlâdan diledim. Kabûl edip namazda size nasîb eyledi.

Dördüncü kat göğe eriştim. Saf gümüşten yapılmış, nûrdan bir kapısı var. Nûrdan bir kilit vurmuşlar. Kilidin üzerinde, “Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah” yazılı idi. Aynı suâl ve cevaptan sonra kendimi, İdrîs'in (aleyhisselâm) yanında buldum. Bana “Merhâbâ” dedi ve duâda bulundu. Allahü teâlâ, O'nun hakkında (meâlen); “Biz O'nu yüksek bir mekâna ref'ettik” buyurmuştur.⁹² (Meryem sûresi: 57)

Bir melek gördüm. Bir kürsî üzerine oturmuş, gamlı ve üzüntülü idi. Etrafında o kadar çok melek vardı ki, sayısını ancak cenâb-ı Hak bilir. Sağında nûrânî melekler gördüm. Yeşiller giymişler, çok güzel kokuları var. Her birinin güzelliğinden yüzlerine bakılmaz. Sol tarafında ağızlarından ateşler saçan melekler vardı. Önlerinde ateşten mızrak ve kamçılar var. Öyle gözleri var ki, bakmağa tâkat getirilmez. Taht üzerinde oturan meleğin, başından ayağına kadar gözleri var. Dâimâ önündeki deftere bakar, bir an ondan gözünü ayırmazdı. Önünde

bir ağaç vardı. Her yaprağında bir kişinin ismi yazılmıştı. Önünde leğen gibi bir şey vardı. Kâh sağ eliyle ondan bir şey alıp sağındaki nûrânî meleklerle teslim eder, kâh sol eliyle bir şey alıp solundaki zulmânî meleklerle verirdi. (Bu) meleğe nazar edince, kalbime bir korku geldi. Cebrâil'e; "Bu melek kimdir?" dedim. "Azrâil'dir. Bunun yüzünü görmeğe kimsenin tâkatı yetmez" dedi. Yanına varıp; "Ey Azrâil! Bu, âhir zaman peygamberidir ve Allahü teâlânın habîbî, sevgilisidir" dedi. Azrâil (aleyhisselâm) başını kaldırıp tebessüm etti. Kalkıp bana tâzim etti; "Merhâbâ! Hak teâlâ senden daha şerefli bir kimse yaratmadı. Ümmetin de, cümle ümmetlerden üstündür. Ben senin ümmetine, baba ve analarından daha çok acırım" dedi. "Senden bir ricâm vardır. Ümmetim zayıftır. Onlara yumuşak davranasın. Rûhlarını rıfk ile alasın" dedim. "Seni en son peygamber olarak gönderen ve kendine habîb kılan Allahü teâlânın hakkı için, Allahü teâlâ gece ve gündüzde yetmiş kerre; "Ümmet-i Muhammed'in rûhlarını yumuşaklıkla ve kolaylıkla al ve işlerini lütf ile gör" diye emreder. Bunun için ben de senin ümmetine, ana ve babalarından daha ziyâde şefkat ederim" dedi.

Sonra beşinci kat göğe çıktık, orada Hârûn'la (aleyhisselâm) karşılaştık. Bana "Merhâbâ" dedi ve hayır duâda bulundu.

Beşinci kat gök meleklerinin ibâdetlerini gördüm. Cümlesi ayakta duruyor ve ayaklarının parmaklarına nazar ediyor, aslâ başka yere bakmıyor, yüksek sesle tesbîh ediyorlardı. Cebrâil'den (aleyhisselâm); "Bu meleklerin ibâdeti böyle midir?" diye sordum. "Evet, Hak teâlâdan dile de, bu ibâdeti ümmetine nasîb eylesin" dedi. Duâ ettim. Cenâb-ı Hak ihsân etti.

Sonra altıncı kat göğe çıktık. Orada Mûsâ (aleyhisselâm) ile karşılaştık. Bana "Merhâbâ" dedi ve hayır duâda bulundu. Sonra yedinci kat göğe yükseldik, aynı soru-cevaptan sonra İbrâhim'i (aleyhisselâm) Beyt-i Ma'mûr'a arkasını dayamış olarak buldum. O Beyt-i Ma'mûr ki, her gün oraya yetmiş bin melek giriyor (bir daha sıraları gelmiyor). İbrâhim'e (aleyhisselâm) selâm verdim. Selâmımı aldı. "Merhâbâ sâlih peygamber, sâlih oğul" dedi. (Sonra;) "Yâ Muhammed! Cennet'in yeri gâyet lâtif ve toprağı temizdir. Ümmetine söyle, oraya çok ağaç diksinler" dedi. "Cennet'e ağaç nasıl dikilir?" dedim. "Lâ havle velâ kuvvete illâ billah" (Bir rivâyette ise); "Sübhânallahi velhamdülillahi ve lâ ilâhe illallahü vallahü ekber" tesbîhini okuyarak" dedi.

(Cebrâil aleyhisselâm) sonra beni, Sidret-ül-müntehâ'ya götürdü. Sidret-ül-müntehâ, kökü altıncı kat gökte, gövdesi ve dalları yedinci kat göğün üzerinde, yaprakları fil kulakları gibi, meyveleri de kuleler gibi idi.⁹³ Sanki gölgesiyle bütün gökleri ve Cennet'i gölgeleyen bir ağaçtır. O Allahü teâlânın celâl ve azamet nûrunun tecelli etmesiyle renklere bürünüyor, yakut, zümrüt veya onun benzeri cevherlerle süsleniyor, güzelleşiyordu ki, Allahü teâlânın yaratmış olduğu mahlûkâtından, hiç kimse onun güzelliğini anlatamaz.

Cebrâil (aleyhisselâm), Sidret-ül müntehâ'nın ilerisine ilettili ve bana vedâ eyledi. Dedim ki: "Ey Cebrâil! Beni yalnız mı bırakıyorsun?" Cebrâil (aleyhisselâm) ızdırâba düştü. Hak teâlânın heybetinden titremeğe başladı ve;

93 Ahmed bin Hanbel, Müsned, III, 164; IV, 208; Beyheki, Sünen, I, 265; Kâdi İyâd, Şifâ-i şerîf, s. 179.

“Yâ Muhammed! Eğer bir adım (daha) atarsam, Allahü teâlânın azametinden helâk olurum. Bütün vücûdum yanar, yok olur” dedi.

Âlemlerin efendisi buraya kadar Cebrâil aleyhisselâm ile gelmişti. Cebrâil aleyhisselâm, burada kendisini, yaratılmış olduğu sûret üzere altı yüzbin kanadını açmış, her bir kanadında inciler, yâkutlar saçılır bir hâlde Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize gösterdi. Sonra ziyâsı güneşten daha parlak, Refref adında yeşil bir Cennet yaygısı geldi. Durmadan Allahü teâlânın zikriyle meşgûl oluyor, bulunduğu âlemi tesbîh sedâsı dolduruyordu.

Peygamber Efendimize selâm verdi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz Refref’in üzerine oturdu. Bir anda çok yükseklerle çıktılar, hicâb denilen yetmiş bin perdeden geçtiler. Her hicâb arası çok uzak idi. Her perdede vazifeli melekler vardı. Refref Peygamber Efendimizi birer birer o perdelerden geçirdi. Böylece; kürsî, arş ve rûh âlemlerini aştılar.

Habîb-i ekrem ve Nebiyy-i muhterem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, her bir perdeden geçerken;

- **Korkma yâ Muhammed! Yaklaş, yaklaş!** diye emredildiğini duyuyordu.

Öyle yakın oldu ki, **Kâbe-kavseyn** makâmına erişti.

Bilinmeyen, anlaşılamayan, anlatılamayan şekilde, Allahü teâlânın dilediği yüksekliklere ulaştı. Mekânsız, zamansız, cihetsiz, sıfatsız olarak rûyet hâsıl oldu, yâni Allahü teâlâyı gördü. Gözsüz, kulaksız, vâsitasız, ortamsız olarak Rabbi ile konuştu. Hiçbir mahlûkun bilemeyeceği, anlayamayacağı nîmetlere kavuştu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, **Mektûbât**’ında buyuruyor ki:

“O Server aleyhissalâtü vesselâm, Mi’râc gecesinde, Rabbini dünyâda görmedi. Âhirette gördü. Çünkü, Resûl aleyhisselâm o gece, zaman ve mekân çevresinden dışarı çıktı. Ezeli ve ebedî bir ân buldu. Başlangıcı ve sonu, bir nokta olarak gördü. Cennet’e gideceklerin, binlerce sene sonra, Cennet’e gidişlerini ve Cennet’te oluşlarını o gece gördü. İşte o makamdaki görmek, dünyâda görmek değildir. Âhiret görmesi ile görmektir.”

Allahü teâlâ Peygamber Efendimize;

- **Rabbini senâ eyle!** buyurduğunda, O hemen;

- **Ettehiyyâtü lillahi vessalevâtü vettayyibât** (Yâni, bütün lisânlar ile olan medhler, övgüler ve senâlar, beden ile olan hizmetler ve tâatler, mal ile olan iyilikler ve ihsânlar Allahü teâlâ için olsun), dedi.

Önce Allahü teâlâ, Habîbine gözsüz, kulaksız, vâsitasız, mekânsız olarak;

- **Esselâmü aleyke eyyühennebiyyü ve rahmetullahi ve berekâtüh.** (Ey Resûlüm! Selâmım, bereketim ve rahmetim senin üzerine olsun), buyurarak, selâm verdi.

Peygamber“sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz;

- **Esselâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhissâlihîn** (Yâ Rabbi! Bize ve sâlih kullarına da selâm olsun), diye cevap verdiler.

Bunu işiten melekler hep bir ağızdan;

- **Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü** (Gözümle görmüş gibi bilir ve inanırım ki, Allahü teâlâdan başka ibâdete

lâyık bir ilah yoktur. Muhammed aleyhisselâm O'nun kulu ve resûlüdür), dediler.

Peygamber Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem;

- **Esselâmü aleynâ**, deyince Allahü teâlâ;

- **Ey Habîbim! Burada ikimizden başka kimse yoktur. Niçin aleynâ (bize) dedin?** buyurdu. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimiz;

- **Yâ İlâhi! Ümmetimin bedenleri gerçi benimle değildir. Lâkin rûhları benimledir. Nazar-ı inâyetim ve kemâl-i himmetim onlardan uzak değildir. Bana selâm verdin, beni cümle kötülüklerden uzak eyledin. Âhir zaman fitnesine uğramış, o fakir, dertli ümmetimi, bu büyük ikrâm ve ihsânlardan nasıl mahrûm edeyim? Böyle nîmetten onları nasıl nasipsiz kılayım?** diye cevap verdi.

Allahü teâlâ buyurdu ki;

- **Ey Habîbim! Bu gece benim misâfirimsin. Dile benden, ne istersin?**

Resûlullah Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem;

- **Ümmetimi isterim** (yâ Rabbî!), dedi.

Rivâyete göre bu şekilde Hâk teâlâ, bu suali yedi yüz defa tekrarladı. Resûlullah Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" hepsinde

- **Ümmetimi isterim**, diye cevap verdi. Allahü teâlâ;

- **Hep ümmetini istersin**, buyurunca, O;

- **Ey Rabbim! Dileyen benim, veren sensin. Cümle ümmetimi bana bağışla**, diye taleb etti. Cenâb-ı Hak;

- **Eğer ümmetinin hepsini bu gece sana bağışlarsam, benim rahmetim ve senin izzetin zâhir olmaz. Bir kısmını bu gece sana bağışladım. İki kısmını tehir ettim. Kıyâmet günü sen dileyesin, ben bağışlıyayım. Tâ ki, benim rahmetim ve senin izzetin (şeref) belli olsun**, buyurdu.

Sevgili Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem bir hadîs-i şerîfinde buyurdular ki:

"O gece (Mi'râc gecesi), Allahü teâlâdan cümle ümmetimin hesabını bana ısmarlamasını istedim. Hâk teâlâ buyurdu ki:

"Yâ Muhammed! Bundan murâdın odur ki, hiç kimse, ümmetinin kabahatlerine muttali olmasın. Benim murâdım odur ki, sen şefkatli peygambersin, yabancılara olduğu gibi senden dahî kabahatleri ve çirkin işleri örtülü olsun.

Yâ Muhammed! Sen onların yol göstericisisin. Ben onların Rabbiiyim. Sen onları yeni gördün. Ben ezelden ebede kadar onlara nazar ettim ve nazar ederim.

Yâ Muhammed! Eğer senin ümmetin ile söyleşmeyi sevmeseydim, kıyâmet günü onları hesaba çekmezdim. Büyük ve küçük hiçbir günâhlarını sormazdım."

Allahü teâlâ buyurdu ki:

"Yâ Muhammed! Mübârek gözünü aç ve ayağının altına nazar eyle." Bak-tım, bir avuç toprak gördüm. Hâk teâlâ buyurdu ki:

"Cümle var olan şeyler senin ayağının toprağıdır. O toprağı mı dostun huzûruna getirdin? Bir dost eteğine bulaşan tozu bağışlamaktan bana, senin ümmetini bağışlamak daha kolaydır."

Ümmetini sana verdim ey Habîb!
Cennetimi onlara kıldım nasib.

Yâ Habîbim nedir ol kim diledin,
Bir avuç toprağa minnet mi eyledin?

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz bir hadîs-i şerîflerinde buyurdular ki:

“Hâk teâlâya bir nice suâller ettim. Cevabını işittim. Suâl ettiğime pişmân oldum. (Bunlardan bâzıları şunlardır):

“Yâ Rabbi! Cebrâîl’e altı yüz bin kanat verdin. Buna karşı bana olan ihsânın nedir?” Hâk teâlâ buyurdu ki:

“Senin bir kılın bana Cebrâîl’in altı yüz bin kanadından sevgilidir. Senin bir kılının sebebiyle, binlerce âsî günahkârı kıyâmet günü âzâd ederim.

Yâ Muhammed! Cebrâîl kanadını açsa, doğu ile batı arasını doldurur. Sen şefâat etsen, doğu ile batı arası âsî dolu olsa, hepsini sana bağışlarım.”

Dedim ki: “Pederim Âdem’e (aleyhisselâm) karşı melekleri secde ettirdin. Buna karşı, bana olan ikrâmın nedir?”

Hak teâlâ buyurdu ki:

“Meleklerin, Âdem’e karşı secde etmeleri, senin nûrunun, onun alnında olması sebebiyledir.

Yâ Muhammed! Sana ondan üstün şey verdim. İsmi ismime yakîn eyledim ve Arş-ı âlâ üstüne yazdım. O zaman Âdem yaratılmamış idi, nâmı ve nişânı yok idi. Senin ismini gökler kapısında, hicâblar üzerinde, Cennetler kapısında, köşkler ve ağaçlarda, Cennet’in her yerinde yazdım. Cennet’te, üzerinde “Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah” yazılmış olmayan hiçbir şey yok idi. Bu mertebe, Âdem’e verilen mertebeden daha üstündür.”

Ben sana âşık olunca ey şerîf!
Senin olmaz mı dü âlem ey latîf!

Zâtıma mir’ât edindim zâtını,
Bile yazdım adım ile adını

- Yâ Rabbî! Nûh’a (aleyhisselâm) gemi verdin. Buna karşı bana ne ihsân eyledin? Buyurdu ki:

- Sana Burâk verdim ki, bir gecede yerden Arş’a eriştirdim. Cennet ve Cehennem’i gördün. Ümmetine de mescidler verdim ki, kıyâmet günü gemilere biner gibi ümmetin o mescidlere binip, Sırat’ı göz açıp yumacak kadar zamanda geçip Cehennem’den halâs olurlar.

- Yâ Rabbî! İsrâîl oğullarına kudret helvası ile bıldırcına benzer kuş eti indirdin.

Hak teâlâ buyurdu ki:

- Sana ve ümmetine, dünyâ ve âhiret nîmetini ihsân ettim. İsrâîloğullarının şekillerini, insan sûretinden; ayı, maymun ve hınzır sûretine çevirdim. Senin

ümmetinin hiç birini öyle yapmadım. Onların amelleri gibi amel etseler dahî, bu belâyı onlara revâ görmedim.

Yâ Muhammed! Sana bir sûre verdim ki, ona benzer bir sûre Tevrât'ta ve İncîl'de yoktur. O sûre Fâtîha sûresidir. Her kim o sûreyi okusa, vücûdu Cehennem'e harâm olur. O kimsenin ana ve babasının azâbını hafifletirim.

Yâ Muhammed! Ben, senden ekrem (kıymetli, üstün, şerefli) kimse yaratmadım. Sana ve ümmetine gecede ve gündüzde elli vakit namaz farz ettim.

Yâ Muhammed! Her kim benim birliğimi kabûl ederse ve bana ortak koşmaz ise Cennet onlarındır. Böyle olan ümmetine Cehennem'i harâm ettim. Ümmetine karşı rahmetim, gadabımı aşmıştır.

Yâ Muhammed! Benim katımda cümle halktan ekremsin, şereflisin. Kıyâmet günü sana o kadar ikrâmlar yaparım ki, cümle âlem hayret ederler.

Ey Habîbim! Sen Cennet'e girmeyince, sâir enbiyâya ve ümmetlerine yasaktır. Senin ümmetin girmeyince, gayri ümmet girmez.

Yâ Muhammed! İster misin ki, senin ve ümmetin için neler hazırladım göresin?

- İsterim yâ Rabbî! dedim. İsrâfil'e hitâp edip;

- **Ey İsrâfil!** Kulum ve emînim ve resûlüm Cebrâil'e de ki, Habîbimi Cennet'e iletip, Habîbim ve ümmeti için Cennet'te neler hazırladım ise göstersiz. Tâ ki, mübârek hatırı endişeden halâs ola, buyurdu.

Âlemlerin efendisi olan Sevgili Peygamberimiz, İsrâfil aleyhisselâm ile birlikte Cebrâil aleyhisselâmın yanına geldiler. Allahü teâlânın emrini yerine getirmek için Cebrâil aleyhisselâm, Peygamber Efendimizi "sallallahü aleyhi ve sellem" Cennet'e götürdü. Melekler, ellerinde biri hulle, diğeri nûr dolu tabaklarla bekliyorlardı.

Cebrâil aleyhisselâm;

- **Yâ Resûlallah!** Bunlar, Âdem aleyhisselâmdan seksen bin yıl önce yaratıldı. Bu makamda, tabaktakileri sana ve ümmetine saçmak için sabırsızlanırlar. Kıyâmet günü hazretin ve ümmetin, Allahü teâlânın emriyle Cennet'in eşîğine ayak basınca, bu melekler tabaklardaki cevahiri üzerinize saçacaklardır, dedi.

Cennet'te vazifeli olan Rıdvân ismindeki melek, onları karşıladı. Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimize müjdelere verdi ve;

- **Hak teâlâ, ikisini senin ümmetine, birini de diğer peygamberlerin ümmetlerine vermek için Cennet'i üç kısım etti, dedi ve Cennet'in her tarafını gezdirdi.**

Habîb'i ekrem "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimiz buyurdular ki:

- Cennet ortasında bir ırmak gördüm. Arş'ın yukarısında akar. Bir yerden su, süt, hamr ve bal çıkar. Aslâ birbirine karışmaz. O ırmağın kenarı zebercedden idi. İçindeki taşlar cevâhir, balcığı amber, otları zaferân idi. Etrafına gümüş bardaklar koymuşlar, sayıları gökteki yıldızlardan ziyâde idi. Çevresinde kuşlar olup, boyunları deve boynu gibi idi. Her kim onların etinden yese ve o ırmaktan içse, Hâk teâlânın rızâsına mazhar olur. Cebrâil'e;

- Bu ırmak nedir? diye sordum.

- Kevser'dir. Hâk teâlâ onu sana vermiştir. Sekiz Cennet'te olan bostanlara bu Kevserden sular akar, dedi.

- O ırmağın kenarında çadırlar gördüm. Cümlesi inci ve yakuttan idi. Cebrâîl’e sual ettim.

- Senin hatunlarının menzilleridir, dedi.

O çadırlarda huriler gördüm. Yüzleri güneş gibi parlar idi ve cümlesi avaz edip, envâ-i nağmeler ile terennüm ederlerdi. Derlerdi ki:

- Biz sevinçli ve neş’eliyiz. Bize hiç üzüntü gelmez. Biz donanmışız, hiç üryân olmayız. Biz gençleriz, hiç yaşlanmayız. Biz iyi huyluyuz, hiç kızmayız. Biz hep böyleyiz, hiç ölmeyiz.

- Saâdet köşklerine ve ağaçlarına erişip, onların nağme ve sedâları her yeri kaplar. Öyle hoş sesleri vardır ki, o nağmeler, dünyâyâ gelseydi, ölüm ve mihnet dünyâda olmazdı. Cebrâîl dedi ki:

- Bunların yüzlerini görmek ister misin?

- İsterim, dedim.

- Bir çadırın kapısını açtı. Baktım. Öyle güzel sûretler gördüm ki, eğer bütün ömrümce onların güzelliğini anlatsam, bitiremem. Yüzleri süttten beyaz, yanakları yâkuttan kırmızı ve güneşten parlaktı. Derileri ipekten yumuşak ve ay gibi ışıkl, kokuları miskten daha güzeldi. Saçları gâyet siyah, kimi örülmüş, kimi toplanmış, kimi salıverilmiş, otursa, etrafında çadır gibi olur, kalksa, ayağına kadar uzanırdı. Her birinin önünde bir hizmetçi dururdu. Cebrâîl;

- Bunlar, senin ümmetin içindir, dedi.”

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdular ki:

- Sekiz Cennet’in bağ ve bostanını ve her türlü nîmetlerini gördüm. Cehennem’i ve derecelerini de görsem diye hatırıma geldi. Cebrâîl elimi tutup, Cehennem’in en büyük meleşî Mâlik’e götürdü.

- Ey Mâlik! Hazret-i Muhammed, düşmanların Cehennem’deki yerlerini görmek ister, O’na Cehennem’i göster, dedi.

- Mâlik, Cehennem’in üzerinden örtüsünü açınca, Cehennem öyle kaynamaya ve kabarmaya başladı ki, Peygamber Efendimiz “aleyhissalâtü vesselâm” Cehennem’in her şeyi yakalayıp yakıvereceğini, Cehennem’deki susuzluk azaplarını, azap zincirlerini, azap yılan ve akreplerini, oradaki azaplardan bazılarını da yakinen gördü.

Mâlik, Cehennem’in diğer tabakalarını açtı. Yedi tabaka (nın hepsini) gördü. Yedinci tabakaya Hâviye derler. Onun azâbı, diğer tabakalardan kat kat ziyâde idi. Mâlik’e sual ettim:

- Bu tabaka hangi tâîfeye azâb olunur? Mâlik;

- Fir’avn ve Kârun ve senin ümmetinin münâfıklarına azâb olunur” dedi. Altıncı tabaka Lazy’dır. Orada, müşriklere (hiç dini olmayanlara) azâb olunur. Beşinci tabaka Hutame’dır. Orada, ateşe, öküze tapanlara, budistlere azâb olunur. Dördüncü tabaka Cahîm’dır. Orada; güneşe, yıldızlara tapanlara azâb olunur. Üçüncü tabaka Sekar’dır. Orada, hıristiyanlara azâb olunur. İkinci tabaka Saîr’dır. Orada yahudilere azâb olunur.

Birinci tabaka Cehennem’dır. Bunun azâbı öbür tabakaların azâbından az idi. (Buna rağmen) orada ateşten yetmişbin deryâ gördüm. Her bir deryâ o ka-

dar büyük idi ki, eğer yerleri ve gökleri bir deryâya atsalar ve bir meleğe emret-seler, bin yıl arasa bulmak mümkün olmazdı. Zebâniler (Cehennem’de vazifeli melekler) öyle azametli idi ki, eğer onlardan biri, yerleri ve gökleri ağzının bir kenarına koysa, hiç belli olmazdı. O deryâlar dalgalanıp, korkunç sedâlar hâsıl olurdu. Eğer o sestten dünyâya az bir ses gelseydi, bütün canlılar helâk olurdu.

- Bu tabaka hangi tâife içindir? diye suâl ettim. Mâlik cevâp vermedi. Tekrar sual ettim. Sükût etti...

Cebrâil, Mâlik’e;

- Senden cevap bekliyor, dedi. O da;

- Beni mâzur gör, diye özür diledi. Ben;

- Her ne ise cevap ver ki, bugün tedârîki mümkün ola, dedim. Mâlik;

- Yâ Resûlallah! Senin ümmetinin âsîleri içindir, onlara nasihat eyle. Tâ ki bu korkunç yerden kendilerini korusunlar. Vücutlarını böyle azâba sürükleyecek şeylerden kaçsınlar. O gün ben âsîlere merhamet etmem. Ne aksakallı ihtiyarlarına, ne de gençlerine şefkat göstermem, dedi.

Âlemlerin efendisi ağlamaya başladı. Mübârek başından sarığını çıkarıp, şefâate ve (Allahü teâlâyâ) yalvarmaya başladı. Ümmetinin zayıflığını ve böyle azâba tâkat getiremeyeceklerini söyleyerek, o kadar ağladı ki, Cebrâil aleyhisselâm ve cümle melekler de berâber ağlaştılar.

Allahü teâlâdan hitap geldi ki:

- Ey Habîbim! Senin hürmetin ve kıymetin benim katımda büyüktür, duân kabûl olunmuştur. Hatırını hoş tut. Seni, murâdına erıştirdim. Sana öyle bir makam veririm ki, pek çok sayıda âsîleri, senin şefâatin ile bağışlarım. Tâ ki, sen yeter diyesin.

Ey Habîbim! Her kim, benim emrimi tutarsa azâb ve cezâdan kurtulur, rahmetime nâil olur. Cennet’te beni görmek şerefine kavuşur. Sana ve ümmetine gecede ve gündüzde elli vakit namaz farz ettim.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” devâm ederek;

- O makamdan (sonra) Arş’a erıştim. Semâvâtta geçip, Mûsâ’nın (aleyhisselâm) bulunduğu makâma geldim. Bana;

- Hak teâlâ, sana ve ümmetine ne farz eyledi? dedi. Ben de,

- Her gün ve gece için elli vakit namaz kılınmasını bana farz kıldı, dedim.

- Rabbine dön, biraz hafifletmesini dile. Çünkü ümmetin bunun altından kalkamaz. Ben İsrâil oğullarını denedim ve yokladım, dedi.

Bunun üzerine, Rabbime döndüm ve dedim ki:

- Yâ Rabbî! Ümmetimden (bu emri) biraz hafif eyle! Bunun üzerine elli vakitten sâdece beş vakit indirdi. Mûsâ’ya (aleyhisselâm) döndüm ve (beş vakit indirdi), dedim. Dedi ki:

- Rabbine dön! Biraz daha hafifletmesini dile. Çünkü ümmetin bunun altından kalkamaz. Böylece Mûsâ (aleyhisselâm) ile Rabbimin arasında gidip geldim ve nihâyet Allahü teâlâ şöyle buyurdu:

- Bu namazı beş vakte indirdim. Her namaz için on sevâb vardır. Bu bakımdan sonunda yine elli namaz olur. Zîrâ her kim bir sevâbı kastedip de yapamaz-

sa, onun için bir sevâb yazılır. Fakat yaparsa, bire mukâbil tam on sevâb yazılır. Fakat bir günâha kastedip yapmazsa, hiçbir şey yazılmaz. Yaparsa, ancak o bir günâh olarak kayda geçer.

Sonra Mûsâ’ya (aleyhisselâm) inip durumu anlattım. Yine;

- Dön, biraz daha hafifletmesini dile, dedi. Bunun üzerine ona;

- Rabbime çok münâcâtta bulunduğum için artık utanıyorum dedim, buyurdular.⁹⁴

Allahü teâlâ böylece Sevgili Peygamberimizin çektiği sıkıntılarla yaralanan mübârek kalbini, tesellî eyledi. Hiçbir mahlûkuna vermediği, kimsenin bilemeyeceği, anlayamayacağı nîmetleri, O’na ihsân eyledi.

İnandım! Canım sana fedâ olsun yâ Resûlallah

Âlemlerin efendisi, sonra bir anda Kudüs’e ve oradan Mekke’-i mükerreme’ye gitmek üzere, Mescid-i Aksa kapısına bağlanan Burak’a binip Mekke’ye döndü. Peygamber Efendimiz, Kudüs’ten Mekke’ye gelirken, Kureys’in kervanına rastladı. Kervandaki bir deve ürktü, yıkıldı.

Mekke-i mükerreme’de, Ümm-i Hânî’nin evine geldiler. Yattığı yer henüz soğumamış, leğendeki abdest suyunun hareketi durmamış idi. Dışarda dolaşan Ümm-i Hânî uyuklamış, bir şeyden haberi olmamıştı.

Resûlullah Efendimiz, “sallallahü aleyhi ve sellem”, sabah olunca Mi’racını Ümm-i Hânî’ye anlattıktan sonra,

- Sabahleyin Kâbe’ye gidip bunu anlatacağım, buyurdu.

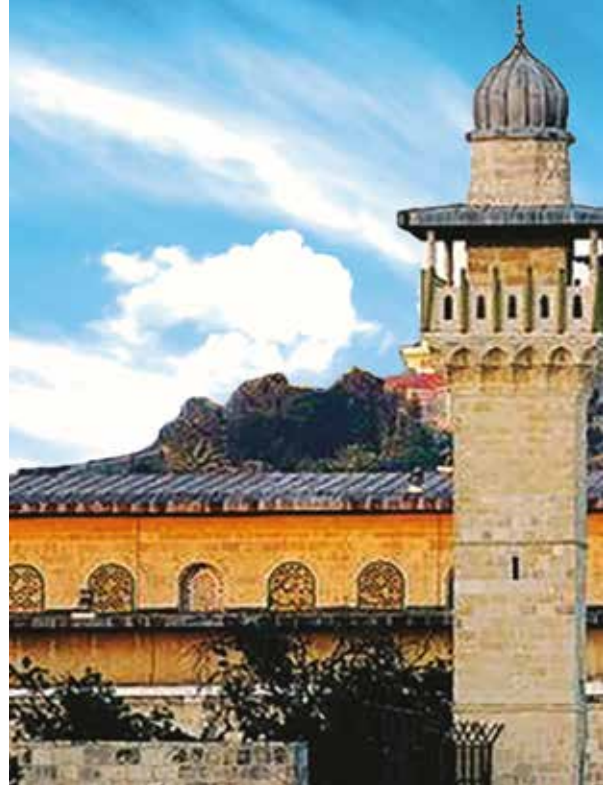
Ümm-i Hânî hazretleri,

- Ey amcamın oğlu! Sakın bunu Kureyslilere söyleme! Onlar seni yalanlarlar ve seni üzerler. İmânı zayıf olanlar buna inanmaz, dinden çıkarlar.

Müşrikler de zâten bunu bekliyor, onların îmânlarını bozarlar. Şu ânda müslümanlar az. Müslümanların biraz güçlendiği, kuvvetlendiği zaman anlatsan nasıl olur? diye arz etti.

Âlemlerin Efendisi, kâinatın Sultanının verdiği tarihî cevap,

- Vallahi ben bunu onlara söyleyeceğim. Bugün çürük olan, yarın da çürüktür. Ben bu İslâmiyet’i, îmânı sağlam olanlarla kuracağım. Eğer bana

⁹⁴ Ahmed bin Hanbel, Müsned, III, 164; IV, 208; Beyheki, Sünen, I, 265; Kâdi İyâd, Şifâ-i şerif, s. 179.

hâlâ tereddüdü olan varsa, ayrılışın gitsin. Benim onlarla işim olmaz, buyurdu.

Çürük, her zaman çürüktür. Bugün olmazsa yarın çürür. Sonra çürüyeceğine şimdiden çürüsün ki, ona güvenerek yola çıkmayalım. Sağlam olanlar bize yeter buyurarak sabahleyin Kâbe'ye gittiler, başladılar anlatmağa.

Müşrikler, “Muhammed aklını kaçırmış, iyice sapıtmış” diye alay ettiler müslümân olmağa niyyeti olanlar da tereddüte düştüler. Müşriklerden bâzıları sevinerek, Hazret-i Ebû Bekr'in “radıyallahü anh” evine geldiler. Çünkü onun akıllı, tecrübeli, hesaplı bir tüccâr olduğunu gâyet iyi biliyorlardı. Kapiya çıkınca;

- Ey Ebû Bekr! Sen çok kere Kudüs'e gidip geldin. İyi bilirsin. Mekke'den Kudüs'e gidip gelmek, ne kadar zaman sürer? diye sordular. Hazret-i Ebû Bekr;
- İyi biliyorum. Bir aydan fazla, dedi. Bu söze sevinen kâfir gürûhu;
- Akıllı, tecrübeli adamın sözü böyle olur, dediler. Gülüp, alay ederek ve Hazret-i

İlk Kiblemiz - Mescid-i Aksâ / Kudüs

Ebû Bekr'in de kendileri gibi düşüneceğini umarak;

- Senin efendin, Kudüs'e bir gecede gidip geldiğini söylüyor, artık iyice sapıttı, dediler. Hazret-i Ebû Bekr'e sevgi, saygı gösterip bel bağladılar.

Hazret-i Ebû Bekr “radıyallahü anh”, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin mübârek adını iştirince, hiç aklına mantığına vurmadan,

- **O ne söylediye doğru söylemiştir. Onda aslâ hiç tereddüdüm ve şübhem yoktur ve olamaz,** deyip içeri girdi.

Kâfirler şaşkınlık içinde;

- Vay canına, Muhammed ne yaman büyücü imiş. Ebû Bekr’e sihir yapmış, diyerek geri döndüler.

Hazret-i Ebû Bekr “radiyallahü anh” hemen Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin yanına geldi. Büyük kalabalık arasında, yüksek sesle;

- Yâ Resûlallah! Mi’râcınız mübârek olsun! Bizleri, senin gibi büyük Peygambere hizmetçi yapmakla şereflendirdiği ve mübârek yüzünü görmekle, kalbleri alan, rûhları çeken tatlı sözlerini işitmekle nîmetlendirdiği için Allahü teâlâyâ sonsuz şükürler ederim. Yâ Resûlallah! Senin her sözün doğrudur. İnandım. Canım sana fedâ olsun! dedi.

Hazret-i Ebû Bekr’in sözleri kâfirleri şaşırttı. Diyecek şey bulamayıp dağıldılar. Şüpheye düşen, îmânı zayıf birkaç kişinin de kalbine kuvvet verdi.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz o gün, Ebû Bekr’e;

- Sıddîk, dedi. Bu adı almakla, derecesi bir kat daha yükseldi.⁹⁵

Bu hâlde çok kızan kâfirler, mü’minlerin kuvvetli îmânına, Peygamber Efendimizin her sözüne hemen inanmalarına, onun çevresinde pervâne gibi dönmelerine dayanamadılar. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizi mahcup ve mağlûb etmek için, imtihan etmeye başladılar.

- Yâ Muhammed! Kudüs’e gittim diyorsun. Söyle bakalım, mescidin kaç kapısı, kaç penceresi var? gibi sorular sordular.

Resûlullah Efendimiz hepsine birer birer cevap verdiler. Efendimiz cevap verirken, Hazret-i Ebû Bekr;

- Öyledir yâ Resûlullah, derdi.

Hâlbuki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz edebinden, hayâsından karşısındakinin yüzüne bile bakmazdı. Buyurdu ki;

- Mescid-i Aksâ’da etrafıma bakmamıştım. Sorduklarımı görmemiştim. O anda, Cebrâil (aleyhisselâm) Mescid-i Aksâ’yı gözümün önüne getirdi. Pencere-lerini görüp sayıyor ve sorularına, hemen cevap veriyordum.

Resûlullah Efendimiz, yolda develi yolcular gördüğünü söyledi.

- İnşâallah Çarşamba günü gelirler, buyurdu.

Çarşamba günü güneş batarken, kervan Mekke’ye ulaştı. Kervandakilere sor-duklarında fırtına eser gibi olduğunu ve bir devenin yıkıldığını söylediler. Bu hâl mü’minlerin îmânını kuvvetlendirdi. Kâfirlerin düşmanlığı da gittikçe arttı.⁹⁶

Hicretten bir yıl önce, Receb ayının 27’sinde Cumâ gecesi vukû bulan bu mucizeye **Mi’râc** denir. **Resûlullah, Mi’râca rûh ve bedeni ile uyanık bir hâlde çıktı.** Mi’râc gecesinde O’na nice ilâhi hakikâtler gösterildi ve beş vakit namaz bu gecede farz kılındı. Ayrıca Bekara sûresinin son iki âyet-i kerîmesi ihsân edildi. Mi’râc; Kur’ân-ı kerîmde, İsrâ sûresinin 1. âyeti, Necm sûresinin ilk âyetleri ve bâzı hâdis-i şerîflerde bildirilmektedir.⁹⁷

⁹⁵ İbni Sa’d, Tabakât, I, 144.

⁹⁶ İbni Sa’d, Tabakât, I, 215.

⁹⁷ Buhârî, Menâkıbul-Ensâr, 42; Tirmizî, Tefsirü’l-Kur’ân, 20; İbni Hişâm, Siret, I, 403; Beyheki, Sünen, I, 255; Süheylî, Ravd-ül-ünf, II, 208.

Sevgili Peygamberimiz Mi'râcdan sonra Eshâbına Cennet'i anlatırken buyurdular ki:

- Yâ Ebâ Bekr! Senin köşkünü gördüm. Kızıl altından idi. Senin için hazırlanan nîmetleri müşâhede ettim.

Hazret-i Ebû Bekr de;

- O köşk ve köşkün sâhibi sana fedâ olsun yâ Resûlullah, dedi.

Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", Hazret-i Ömer'e dönerek;

- Yâ Ömer! Senin köşkünü gördüm. Yâkuttan idi. O köşkte çok hûriler var idi. Fakat içeri girmedim. Senin gayretini düşündüm, buyurdular.

Hazret-i Ömer, çok ağladı. Gözyaşları arasında;

- Anam-babam canım sana fedâ olsun yâ Resûlullah! Senden de gayret, kıskanmak olur mu, dedi.

Daha sonra Hazret-i Osman'a buyurdular ki:

- Yâ Osman! Seni her gökte gördüm. Cennet'te köşkünü görüp seni düşündüm.

Hazret-i Ali'ye buyurdular ki:

- Yâ Ali! Senin sûretini dördüncü semâda gördüm. Cebrâil'e sual ettim. Dedi ki "Yâ Resûlullah! Melekler Hazret-i Ali'yi görmeğe âşık oldular. Hak teâlâ, onun sûretinde bir melek yarattı. Dördüncü gökte durur, melekler onu ziyâret eder, bereketlenirler." Sonra senin köşküne girdim. Bir ağaçtan bir yemiş kokladım. Ondan bir hûri çıktı, yüzüne perde çekti." Sen kimsin ve kiminsin? dedim. Amcan oğlu Ali için yaratıldım yâ Resûlallah! dedi."

Mi'râc gecesinin sabahında Cebrâil aleyhisselâm gelerek Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimize beş vakit namazı, vakitlerinde imâm olarak kıldırdı.

Hadîs-i şerîfde buyuruldu ki:

"Cebrâil (aleyhisselâm) Kâbe kapısı yanında iki gün bana imâm oldu. İkimiz, fecr doğarken sabah namazını, güneş tepeden ayrılırken öğleyi, her şeyin gölgesi kendi boyu kadar olunca ikindiye, güneş batarken (üst kenarı kaybolunca) akşamı ve şafak kararınca yatsıyı kıldık.

İkinci günü de, sabah namazını hava aydınlanınca, öğleyi her şeyin gölgesi kendi boyunun iki katı olunca, ikindiye bundan hemen sonra, akşamı oruç bozulduğu zaman, yatsıyı gecenin üçte biri olunca kıldık.

Sonra; "Yâ Muhammed! Senin ve geçmiş peygamberlerin namaz vakitleri budur. Ümmetin, beş vakit namazın her birini, bu kıldığımız iki vaktin arasında kılsınlar" dedi."⁹⁸

Namaz vakitleri böylece bildirildikten sonra, Habeşistan'a da haber gönderilerek beş vakit namazı kılmaları ve farz olduğundan itibaren kılmaya başladıkları vakte kadar olan namazlarını kazâ etmeleri bildirildi.